

[Bilgrav-Nielsen]

og voldsomme nedskæringer på u-landshjælpen, og der er betydelige forøgelse eksemplvis af forsvarsudgifterne.

Det er kun sagt som eksempel på, hvor uoverskueligt og umuligt det er i det hele taget at vurdere konsekvenserne af venstres forslag. Det, jeg siger her, er ikke sagt ud fra en negativ holdning til besparelspolitikken, for den er nødvendig. Jeg tror også, at vi i det radikale venstre bliver nødt til at medvirke til besparelser, som det gør os ondt at medvirke til, men jeg fremhæver disse ting, for som jeg sagde det før ved behandlingen af det kommunale forslag, venstre var fremme med, tror jeg, at det vigtigste ved overhovedet at komme igennem med de nødvendige reduktioner er, at det er gennemtænkte ting, vi foreslår, og dette forekommer mig absolut uigenomtænkt. På en mærkelig måde kan man jo sige, at netop besparelssiden af forslaget bliver det bedste argument for det andet afsnit i venstres forslag: om en bedre og mere effektiv behandling af finanslovsarbejdet her i folketinget. På det punkt må jeg erkende, at hr. Bertel Haarder har lært af udtrykket: jeg forbeholder mig ret til at lære, så længe jeg lever. Under finanslovsbehandlingen op under jul gav jeg udtryk for som nyt medlem af finansudvalget og ny finanspolitisk ordfører, at det var utrolig vanskeligt at stifte et tilstrækkeligt dybtgående bekendtskab med finanslovsforslaget. Jeg blev dengang hånet ikke så lidt af det tidligere medlem af finansudvalget hr. Bertel Haarder, som sagde, at det var nu ikke så vanskeligt, det skulle nok komme til at gå bedre for mig i fremtiden, når jeg havde været i finansudvalget lidt længere, og derfor er jeg naturligvis glad for, at hr. Bertel Haarder nu erkender, at det ikke går i længden med den procedure, vi har anvendt ved behandlingen af finanslovsforslaget.

Jeg kan i øvrigt sige her, at bemærkelsesværdig er også hr. Bertel Haarders sprogbrug, når han i sin fremsættelsestale taler om en milepæl i den parlamentariske historie og siger, at nu, hundrede år efter at vi besluttede, at folketinget skulle have styring af landets økonomi, genindfører vi altså styringen. Hr. Bertel Haarder er lidt sløset med tallene, for så vidt jeg husker, var det i 1901, vi fik parlamentarismen, og det er som bekendt kun 80 år siden, men o.k., vi er store i slaget her, det mærker man også andre steder i ven-

stres fremsættelsestale. Men det væsentlige er, at der er en idé om, at vi skal forsøge at få en bedre procedure, og det er vi med på. Jeg synes, som hr. Camre har været inde på, at det nok var ulejligheden værd at forsøge, om ikke BO-tallene kunne danne udgangspunkt for en sådan bedre bearbejdning af finanslovsforslaget.

Vi er enige i den hensigt, der er venstres, og vil gerne arbejde med på, at vi får indarbejdet en ny procedure, men jeg tror ikke, at vi skal gøre os overdrevne forestillinger om, at vi kan nå så forfærdelig langt. Det væsentligste her er, at vi bliver enige meget bredt i folketingets finansudvalg om en ændret procedure, så vi ikke år for år skal ændre i den, og til det stykke kunne jeg have ønsket mig, at finansudvalgets formand havde været til stede under denne debat. Men lad det være.

Dernæst mener jeg, at noget meget væsentligt for at nå en effektiv bearbejdning af finanslovsforslaget er, at der bliver politisk stabilitet i dette folketing. Jeg tror nemlig, at i det øjeblik vi har ro til vort arbejde og ikke vakler fra krise til krise, kan vi også gøre arbejdet i finansudvalget med finansloven betydeligt bedre, så til syvende og sidst er det et spørgsmål om, at vi får politisk stabilitet. Hvis ikke folketinget er stærkt, bliver embedsmændene stærkere. Hvis ikke folketinget er stærkt, bliver også organisationerne stærkere. Sådan er det, så til syvende og sidst er det op til os selv først og fremmest politisk at finde basis for en bedre behandling.

Mimi Jakobsen (CD):

Som det nyeste medlem af finansudvalget ville jeg jo nok være den sidste, der skulle fortælle det høje ting, hvorledes man skulle tilrettelægge proceduren i forbindelse med finanslovens vedtagelse. Til gengæld er jeg måske det medlem, der har størst behov for at få den nuværende procedure ændret; jeg ser i hvert fald frem med gru til det, som hr. Bilgrav-Nielsen lige har beskrevet, og jeg er sikker på, at jeg også nok skal få de samme bemærkninger fra ældre medlemmer om, at det går nok: de første 15 år er de værste.

Jeg synes i allerhøjeste grad, at der er grund til at tage venstres forslag alvorligt, og igen må jeg vende tilbage til det kommunale, hvorfra man jo kender den rullende planlægning med de 4 år. Jeg mener, at man også